

ZWENDELAAR
in de
MAFFIA
SOPHIA RAZ

Zwendelaar in de maffia

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2026 Dutch Venture Publishing

Auteur: Sophia Raz

Oorspronkelijke titel: *Hustler in the Mafia*

Vertaling uit het Engels: Jen Minkman

Tekstredactie: Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave februari 2026

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle meisjes die niet willen dat hun toekomst wordt bepaald door
waar ze geboren zijn. Jullie zijn meer dan de wieg waarin jullie lagen.

DISCLAIMER

- Rromani - Is een moderne term die wordt geaccepteerd om te verwijzen naar mensen die vroeger ‘zigeuners’ werden genoemd. Ze staan bekend onder verschillende namen, zoals zigeuners, Roma, Tsinganoi, Bohémiens... Rromani is een correcte manier om naar hen te verwijzen. Sommige andere namen, zoals zigeuners, kunnen beledigend voor hen zijn.
- Het mannelijke hoofdpersonage noemt het vrouwelijke hoofdpersonage zijn kleine kokosnoot. Hoewel de juiste term hiervoor in het Italiaans *la mia piccola noce di cocco* is, heeft de auteur in dit boek de vrijheid genomen om dit te veranderen in *la mia piccola cocco*, omdat ze het belangrijker vond dat het schattig klonk dan dat het correct taalgebruik is.

PROLOOG – PALERMO, SICILIË

VALTH

Macht was zijn drug. Kracht. Een verslaving die door zijn aderen stroomde. En de bron die zijn hart door beide dingen sneller zou laten slaan, lag net buiten zijn bereik. Dagenlang had hij haar achtervolgd. Van Tirane naar Durres en dwars door heel Italië naar Corleone. Hij was sterker. Hij was sneller en hij was zeker slimmer. Het enige wat zij had, was dat het geluk aan haar kant stond. Hij had haar al in Tirane moeten pakken en haar helemaal gek moeten neuken. In plaats daarvan ontglipte die smerige trut hem steeds weer, als zand dat door zijn vingers viel.

Maar de tijd om te vluchten was voorbij. Eindelijk was hij dichtbij. Hij kon haar spoor ruiken. Een geur van angst en honger, achtergelaten door haar gladde voeten die door de diepten van het dichte bos hadden gedenderd. Als ze slimmer was geweest, had hij haar alleen maar geneukt en gebroken, maar nu had ze hem kwaad gemaakt. Hem het gevoel gegeven dat hij zwak was, terwijl dat juist helemaal niet zo was. Erger nog: ze had hem het gevoel gegeven dat hij dóm was door altijd de overhand te hebben. Een simpele vrouw. Gewoon een hóér. Was ze zo

dom dat ze niet wist dat het pure mazzel was dat ze steeds buiten zijn bereik was gebleven?

Zelfs die mazzel was opgeraakt sinds ze zichzelf in dit dichte bos had gewaagd met niemand in de buurt om haar te beschermen. Geen eenzame gebouwen om zich in te verstoppen of donkere steegjes om in de schaduw weg te kruipen. Nee. Zelfs de God tot wie ze ongetwijfeld bad, had haar verlaten. Hij had de afvoer geopend om het vuil dat ze was, weg te spoelen, want het licht stierf steeds verder weg en de zon ging onder. Het enige dat overbleef was het ritselen van bladeren en de koude wind, die haar pijnlijke ademhaling met zich meedroeg.

Je gaat ten onder, stomme trut.

Hij bewoog zich langzaam en gestaag naar haar paniekerige, uitglijdende voeten. Die trut had verdomd veel geluk gehad, dat moest hij haar nageven. Ze was sneller bij de bus gekomen, nog sneller bij de veerboot, maar uiteindelijk was hij de meesterstrateg in dit spel. Niet zij.

Het was net als bij een marathon: als je te snel begon, raakte je voor de finish uitgeput. Hoe was het gezegde ook alweer? Iets over een haas en een schildpad. Alleen was hij hier de verdomde panter.

Want nu kon hij haar eindelijk zien, zigzaggend tussen de bomen, hijgend, met gebogen schouders en haar armen om haar middel geklemd.

De opwindende dat hij haar bijna had ingehaald, golfde door zijn lichaam en een overmoedige lach ontsnapte aan zijn lippen. Nou ja, ontsnappen? Het was geen ongelukje. Hij wilde dat ze wist, dat ze hoorde, dat hij haar bijna had ingehaald.

Haar hoofd draaide zich naar hem toe, precies zoals hij had gewild. Haar holle ogen schoten naar de zijne. Wat ze daar zag, moet zijn

bedoelingen hebben overgebracht, want haar ogen verloren het beetje leven dat ze nog hadden en ze zakte met een zucht op haar knieën.

Zo is het, smerige hoer. Ik was van plan om je drie gaatjes honderd keer te neuken en je vervolgens te laten sterven, maar nu ga ik dat doen én mijn favoriete mes gebruiken om in je lichaam te snijden en de vogels op je af te zien vliegen terwijl je je laatste adem uitblaast.

Hij vertraagde zijn pas. De goede dingen in het leven moesten worden gekoesterd. Zijn zware laarzen stampten op de gevallen bladeren. Het geluid markeerde de gestage voortgang van het roofdier in hem, dat zijn prooi naderde. Zag ze er niet heerlijk hemels uit?

Zijn handen tintelden van verwachting. Zijn pik werd stijf, klaar voor actie.

Ja, mijn kleine jongen, je gaat véél actie krijgen.

Hij was nog maar anderhalve meter verwijderd. Dichtbij genoeg om haar angst te ruiken en het zweet langs haar nek te zien druppelen terwijl ze op de grond zat. Haar hortende ademhaling vulde de lucht en liet zijn botten trillen van opwinding.

Er brak ergens een takje en hij verstijfde. Zijn ogen schoten naar zijn voeten en toen naar haar. Hij had zich niet bewogen, en zij ook niet.

Er klonk nog een keer gekraak en het geluid van zware voetstappen die dichterbij kwamen.

Beiden keken ze tegelijkertijd naar wat zich achter de dikke bomen verschool. Het was nog te warm voor de tijd van het jaar; ze waren hun bladeren nog niet kwijt.

Verdomme.

Er stond een huis. En niet zomaar een huis, een verdomd landhuis.

Niet weer.

‘Mos guxo, kurvë,’ gromde hij en hij sprong op haar af om haar bij haar schouder vast te grijpen, maar het was al te laat.

Er verscheen een vonk in haar ogen en met een flinke afzet sprintte ze met hernieuwde energie door het bos om hem achter te laten. Alwéér.